

»Jaså, ni gör det!» inföll han road. »Jag skall då råda er, att om ni ämnar taga er för att skriva i det ämnet, så spar därmed till dess detta politiskt unga land fått några årtionden till på nacken. Ännu ligger allt så oklart, och verklig historia skall ha sin patina, annars är den ej verklig historia. Jag skall nu söka att plocka fram något av intresse för er, unge man.

Den där platsen, där jag gjorde min drastiska entré, hette Kohu Kohu. Jag stannade ej kvar där så länge, enär jag snart nog fann en lämpligare plats för mina handelsoperationer, längre uppåt Hokianga river. Det var i Onoki, där jag kom att stanna i fyra decennier, varav 18 år som fredsdömare i statens tjänst. Sedan jag varit hemma i Hobart Town ett slag, för att ordna en del angelägenheter, köpte jag 200 acres land av Tioko hapuens överhövding, Te Tarara. Jag var nu fast besluten att leva mitt liv efter min egen smak, utan civilisationens tvångströja. Jag gifte mig med Te Tararas yngsta dotter, Hauraka, och blev därigenom en 'Pakeha Maori' med hövdings värdighet och kunde räkna släktskap med flera av Tioko- och Ngapuiistammarnes förnämsta familjer. Jag blev en av min 'hapu', och deltog i stammens krigsföretag och alla deras äventyr under de första 15 åren. O, det var en härlig tid!» utbrast den gamle mannen, i det han spände sina stålmuskler.

»Men kannibalismen!???» nästan skrek jag till.

»Den var avskaffad i Hokiangadistriktet *redan innan jag kom dit*, ehuru jag ej visste detta, då jag landade», svarade min värd skrattande.

»Min *Wahine*, Hauraka, levde blott i sex år, men jag gifte aldrig om mig. Vi hade fyra barn — tre flickor och en gosse. De blevo då de voro i skolåldern omhändertagna av mina föräldrar och uppfostrade hos dem och hava sedan stannat i Australien, där två av dem nu äro gott och lyckligt gifta.

Detta om detta.

Då jag köpte mina 200 acres land av gubben Tarara och